

РЕШЕНИЕ

№ 390

гр. Пловдив, 25.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, XIV СЪСТАВ, в публично заседание на тридесет и първи януари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Анна Ив. И.ова

Членове: Радослав П. Радев
И. Ал. Анастасов

при участието на секретаря Ангелинка Ил. Костадинова
като разгледа докладваното от Анна Ив. И.ова Въззивно гражданско дело № 20215300502777 по описа за 2021 година

Производство по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

Образувано по въззивна жалба на А. И. А., ЕГН *****, с постоянен адрес в ***** чрез адв.С.Х. против решение №261536/21.05.2021 г., постановено по гр. дело №727/2020г. по описа на Пловдивски районен съд, 15 гр. състав, в частта, с което се отхвърля иска му с пр.осн.чл.422 ГПК за разликата над 21083,22 лв. до пълния предявен размер от 23000 лв. Иска се постановяване на ново решение, с което да се уважи предявения иск в пълне размер.Претендира разноски.

Подадена е и въззивна жалба от Т. ЕВГ. СТ. , ЕГН *****, с постоянен адрес в ***** чрез адв.Г.Д. против решение №261536/21.05.2021 г., постановено по гр. дело №727/2020г. по описа на Пловдивски районен съд, 15 гр. състав, в частта, с което се признава за установено в отношенията между страните, че дължи на А. И. А., ЕГН *****, плащане на сумата 21083,22 лв. – главница по договор за паричен заем от 15.12.2010 г. с нотариална заверка на подписите, рег.№2801 /15.12.2010 г. на нотариус Д. К., за което вземане е издадена заповед №9494/02.12.2016 г. по чл.417 ГПК по ч.гр.д. №16649/2016 г. на ПРС,20 гр.с., поправено с разпореждане №7467/23.01.2020 г. по същото гр.д., ведно със законната лихва, считано от 01.12.2016г. до окончателното плащане и с което е осъден да заплати на ищеца сумата от 4865,94 лв.- разноски. Иска се отмяна на решението и отхвърляне на иска.Претендира разноски.

Жалбоподателите излагат съображения за неправилност и незаконосъобразност на решението в обжалваните части и молят въззивния съд да отмени решението на районния съд по съображения изложени в жалбата им и да се постанови друго, с което да се уважи съответната ВЖ. Постъпили са отговори на въззивните жалби от страните, с които се иска да се остави без уважение жалбата на пративната страна като неоснователна.

В жалбата на А. са изложени оплаквания, че:

Решението на РС е неправилно, поради това, че неправилно съдът е възприел, че е налице частично изпълнение по договора за заем от 15.12.2010 г. във връзка с представените от ответника 7 броя платежни документи от 05.05.2014г за 100 евро, от 02.06.2014г за 200 евро, от 02.07.2014г за 200 евро, от 01.08.2014г. за 150 евро, от 04.09.2014г. за 150 евро, от 02.10.2014г. за 100 евро и от 13.11.2014г. за 80 евро на обща стойност 1916,71лв., които са преведени от А. С.а В. за погасяване на задълженията на нейния син по сключен договор за заем от 16.07.2010 г между А.А. и В. С.; че неправилно РС е кредитирал показанията на св.С.а вместо показанията на св.И. А. - в телефонен разговор на А. В. с неговия син – И. А., В. е казала, че сумите, които превежда всеки месец са за погасяване на задължението на сина ѝ към А. и след като го изплати, ще започне да изплаща и заема на съпруга ѝ.

В отговора на ВЖ на ищеца от Т.С. са изложени доводите, че е неоснователна и в тази част решението на съда е правилно; че с ВЖ ищецът въвежда нови фактически обстоятелства за уговорка между ищеца и трето лице, които не са изложени в срока по чл.131 ГПК и са преклудирани.

В жалбата на С. са изложени оплаквания, че: 1.неправилно съдът е приел, че между страните на 15.12.2010 г. е сключен заем за сумата 23000 лв. и че заемната сума от 23000 лв. е получена от заемателя; 2.неправилно РС е приел, че периодът на погасителна давност следва да се брои от датата на последната вноска по погасителния план вместо което съдът е следвало да приеме, че давността се брои от падежа на всяка вноска; 3.неправилно е прието, че давността е прекъсната с подаване на заявлението по чл.417 ГПК вместо от подаване на ИМ.

Счита, че неправилно съдът не е кредитирал показанията на св.С., който ясно и точно е заявил, че заемът е бил взет от баща му през 2009 г. в размер на 12000лв. на два транша - 8000 лв. и след няколко месеца -4000 лв. при лихва 750 лв. месечно, платима за 1,5година; други пари не били давани в заем; че през 2010 г. ищецът упражнил принуда, изразяваща се в психически натиск и заплахи спрямо ответника, чрез заплахи към беззащитните членове на семейството му – към майка му и сестра му, като е причакал последната и я принудил да се качи в чуждо МПС, където я заплашвал. Счита, че възражението му за нищожност на договора за заем от 15.12.2010 г. е основателен поради противоречие с чл.152 ЗЗД във вр. с чл.10 ЗЗД, където е казано, е недействително всяко съглашение, с което се уговаря предврително начин за удовлетворение на кредитора, различен от този, който е предвиден в закона – в случая чл.10 ЗЗД, където е казано, че лихви могат да се уговарят до размер, определен от МС; ако уговореният размер е по-голям, той се намалява по право до този

размер.Тъй като забраната е наложена в обществен интерес – да се предотврати незаконното предоставяне на парични заеми срещу високи лихви и прикрити обезпечения от лица, които практикуват незаконна дейност без необходимите разрешения, законът допуска разкрИ.ето им с всички доказателствени средства без да се прилагат ограниченията на чл.164 и 165 ГПК, Цит.съд.практика – р.№38/07.03.2022г. по гр.д.01778/2021 г. на ВКС, 3 ГО, докл.Др.Драгнев, р.331/12.01.2016г по гр.д.№1870/2015г. на ВКС,3ГО,р.461/16.01.2012г по гр.д.1206/10г на ВКС,4ГО.

Счита, че давност тече за всяка вноски поотделно- посочения погасителен план включвал три вноски с три различни падежа, поради което с-но чл.114,ал.1 ЗЗД давността за всяко от тези вземания тече от деня, в който съответното вземане е станало изикуемо; счита, че давността се прекъсва само със започване на производството, в което длъжникът участва – позовава се на ТР №2/26.6.2015 г. по т.д.02/2013г. на ОСГТК на ВКС, където е казано, че не са изпълнителни действия и не прекъсват давността образуването на ИД, изпращането и връчването на ПДИ, проучването на имущественото състояние на длъжника и т.н., поради което счита, че първите две вземания са погасени по давност, а фикцията на чл.422 ГПК му е непротивопоставима.

В отговора на ВЖ на Т.С., А.А. е изложил доводите, че правилно съдът е приел, че договора за заем е реален и в него изрично е уговорено предаването на парите – т.2 от договора, който служи като разписка; че правилно и логически обосновано РС не е кредитирал показанията на свидетеля на ответника като е приел, че задължението по договора за заем, погасяването по което е разсрочено да бъде платено на части, е единно и неделимо, поради което е приложима общата 5-годишна давност от датата на уговорения краен срок, цит.съд практика – р.38/26.3.2019г по т.д.№1157/18 на ВКС, 2 ТО и др. Счита за неоснователно твърдението, че даността се прекъсва с подаване на ИМ, а не с подаване на заявлението в заповедното производство, т.к. чл.422,ал.1 ГПК изрично предвижда, че при подадено възражение по чл.414 ГПК от длъжника, искът по чл.422 ГПК се счита предявен от момента на подаване на заявлението, което води до прекъсване на давността.

От събраните по делото доказателства и направените доводи във въззивните жалби ПОС намира следното:

В приетия по делото договор за заем от 15.12.2010 с нотариална заверка на подписите от същ.дата на нотариус Д. К.,рег.№528 на НК, е записано, че на 15.12.2010 г. А.А. е дал в заем на Т.С. сумата от 23000лв. за срок от 36 месеца, която сума заемополучателят заявил, че получил при подписването на договора; в договора е уговорено разсрочено плащане – на 14.12.2011г.-7000 лв., на 14.12.2012г.- 8000лв. и на 14.12.2013г.- 8000лв. С оглед твърдението на ответника, че получената от заемна сума е била 12000 лв. през 2009 г., а разликата до 23000 лв.- нерегламентирана лихва, както и че му е оказано прихическо насилие, принуда и заплахи върху членове на семейството му за подписването на този договор са ангажирани гласни доказателства:

По делото пред РС е разпитан като свидетел В. С. - син на ответника, който свидетелства, че през 2009 г. с баща му решили да закупят пункт на „Е.“, но не им достигнал

стартовия капитал, поради което поискали от А. и той дал на баща му 8000 лв. на заем /свидетелят не е присъствал/; тъй като тези пари се оказали недостатъчни, след няколко месеца, баща му взел още 3000-4000лв., които следвало да се връщат по 750 лв. на месец; когато бизнесът им бил затворен, ищецът започнал да им оказва натиск за връщане на парите; майка му започнала да изпраща пари на А. от И. за да спре натискът; А. посещавал баба му, в нейния апаратамент с някакви други хора, с които са влизали вътре и са й казали: „синът Ви има да ми връща“ . Баба му била доста възрастна жена и била много изплашена; А. причакал и сестра му с някакви хора, които я качили в колата и са й говорили някакви неща, което мотивирало баща му да подпише договор, че е получил в заем от А. сумата 23000лв.

Пред ОС е разпитан като свидетел отново В. С. , който отново заявява, че през 2009 г. баща му взел от А. първоначално 8000 лв., а след няколко месеца още 4000 лв. с уговорката да му ги върне по 750 лв. месечно за 1,5 година; след като затворили пункта за Е., започнали да получават от А. обаждания и заплахи; отишъл при баба му и й казал, че синът й има да му връща много пари; причакал сестра му с някаква кола и други хора; след тези заплахи в семейството не знаели какво да правят; по-късно разбрал, че баща му е сключил договор с А., че му дължи 23000лв., платими за три години.

Въззивният съд не кредитира показанията на свидетеля, че договора за заем от 15.12.2010 г. за сумата от 23000лв. е подписан под натиск и оказано психическо насилие, тъй като В. С. не е пряк свидетел на заплахите, тези заплахи не са конкретизирани в какво точно се изразяват, показанията са твърди общи и не може да се направи извода, че са предизвикали основателен страх в заплашваните лица; не са посочени имената на майката на ответника и нейната възраст, самите заплашени лица не са били разпитани като свидетели по делото, които от първо лице да потвърдят твърденията за психическо насилие, няма данни същите да са подали оплаквания в полицията или в прокуратурата против А..

След като договорът за заем от 15.12.2010 г. има достоверна дата/видно от нотариалната заверка/, а принудата за подписването му не е доказана по несъмнен начин, ПОС намира, че не се доказва по несъмнен начин, че договорът е подписан на друга дата, на която не е имало реално предаване на заетата сума от 23000 лв., а на сумата 12000 лв.

От показанията на разпитаната по делото свидетелка А. С.а –съпруга на ответника се установява, че е изпращала суми от РИ. на заемодателя за погасяване на задължението на съпруга си, както и че не е знаела, че сина й също има задължения за плащане на заем към А.. Съдът кредитира показанията на свидетелката, че с преведените суми е изплащала именно дълга на съпруга си, тъй като счита същите за достоверни и убедителни, както и че длъжникът е този, който заявява кой дълг погасява с плащането. В тази връзка съдът не кредитира показанията на св.И. А. – син на ищеца, който заявява, че в телефонен разговор със свидетелката С.а, същата му била казала, че първо ще превежда пари за погасяване на дълга на сина си, а после и на съпруга си, тъй като преценени по реда на чл.172 ГПК ги намира необективни с оглед родствената връзка с ищеца, а от друга страна свидетеля не изясни по какъв повод и кога е контактувал със С.а.

От представените писмени доказателства се установява, че С.а е превела общо сумата 980евро, с левова равностойност 1916,71 лв., които следва да се приспадна от общото задължение от 23000 лв. Налага се извода, че дължимата на ищеца сума е 21083,22 лв., считано от подаване на заявлението по чл.417 ГПК.

По отношение на възражението за погасяване на задължението по давност, ПОС намира, че е неоснователно, тъй като вземането е станало изискуемо след датата на последната дължима вноска, която е на 14.12.2013 г.

По аргумент от ТР №5 от 21.01.2022 г. на ВКС по т.д.№5/2019г. на ОСГТК, докл.съдия Л.А. и съдия П.Х., въззивният съд счита за неоснователен довода на ответника, че давността се брои от падежа на всяка вноска, тъй като следва да се изхожда от естеството на паричния дълг като единно и цялостно задължение, по което кредиторът има спрямо длъжника едно главно вземане, за което се е съгласил да приеме изпълнение на части.

От това следва, че вземането не е погасено по давност, тъй като е станало изискуемо на 15.12.2013 г., а заявлението по чл.417 ГПК е подадено на 01.12.2016 г., т.е. преди изтичане на общата 5-годишна давност по чл.110 ГПК.

Съдът намира за неоснователен довода на ответника, че давността се прекъсва от момента на подаване на ИМ, а не от момента на подаване на заявлението в заповедното производство, в който смисъл е изричната норма на чл.422, ал.1 ГПК, тъй като исковото производство е продължение на заповедното.

Поради изложените по-горе мотиви, ПОС намира, че и двете ВЖ са неоснователни и недоказани. До същият извод по същество е достигнал и районния съд, поради което решението му като правилно и законосъобразно следва да се потвърди.

С оглед изхода на делото – неуважаване на двете ВЖ, разноси за въззивното производство на страните не се присъждат.

Воден от горното съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение №261536/21.05.2021 г., постановено по гр. дело № 727/2020г. по описа на Пловдивски районен съд, 15 гр. състав

Решението подлежи на обжалване в 1-месечен срок от съобщението пред ВКС.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____